
Léčitel

Maria Langner

2) AMY

Jmenuji se Amy Maiwaldová, je mi třiatřicet let a narozeniny slavím na Valentýna, den zamilovaných, tedy 14. února. To datum najdete i v mém cestovním pase, ačkoliv je to lež, stejně jako příběh o místě mého narození – mělo to být někde v Jižní Africe –, a o rodičích, kteří údajně zemřeli při leteckém neštěstí. Rovněž nesouhlasí, že jsem zbytek dětství strávila v dětských domovech. Všechno jsou jenom lži. Můj život je jako dům postavený na pohyblivém písku a jednoho dne se na mě zřítí.

Dnes ale ještě ne.

Stojím na letištní toaletě, nechávám si po zápěstích stékat chladnou vodu z vodovodního kohoutku a přitom se kriticky pozoruji v zrcadle, upevněném nad řadou umyvadel. Všechno je tu bílé, a studené světlo, co tady svítí, mi zrovna nelichotí a okrádá mě o zbytky barev. Jako by všechno na mně nebylo už dostbledé. Ať už jde o moje světle plavé, skoro bílé vlasy, pleť, co v létě skoro nezezlátne, nebo oči v barvě modře prozářeného, stříbřitého akvamarínu.

Nosím většinou nízké boty a zvykla jsem si chodit tichým a rychlým krokem. Oblečení volím nenápadné. Dnes jsem se rozhodla pro široké bavlněné kalhoty a pletenou, boky zakrývající vestu s kapucí, která nesedí ani k dnešním letním teplotám a ani k události, co mě sem přivedla. Šedá vlněná vesta zdůrazňuje popelavé stíny pod očima a podtrhuje ještě víc moji bledost. Až mně uvidí, bude zklamaný. V jednu chvíli se ptám sama sebe, proč jsem si neoblékla bavlněné, zářivě žluté šaty, které jsem si koupila právě pro tento den, a proč jsem je v poslední chvíli pověsila zpátky do skříně.

Copak neznám odpověď? Jednoduše nechci vzbuzovat pozornost. Přitom, když mě v nich uviděla ta moc milá prodavačka v butiku, tak se rozzářila a nadšeně vykřikla: „Jako by vyšlo sluníčko!“

Ještě jednou jsem si změřila pohledem nenápadnou ženu v zrcadle, která nestojí za povšimnutí, popřála jí všechno nejlepší a se sklopenou hlavou opustila dámské toalety. Vydala jsem se hledat místo na jedné z kovových stoliček v příletové hale vojenského letiště Kolín-Wahn, co leží hned vedle civilního. Dnes je totiž neděle 8. června a já zde čekám na svého muže Marca. Když jsme se těsně před Vánoce brali, znali jsme se čtyři týdny. O čtrnáct dní později rukoval do Afghánistánu. Víím, že je to šílené. Šílené, ale krásné. Jako v pohádce. V jediné pohádce, v níž někdy budu princeznou. Tenkrát jsem si myslela, že nás nikdy nic nerozdělí, nepochybovala jsem o tom ani vteřinu.

Chci tomu věřit i nyní, i když si nejsem tak jistá jako při Marcově odletu. Půl roku je dlouhá doba a těch pár týdnů, co jsme spolu strávili, už mi ve vzpomínkách pomalu vybledlo. Někdy se musím podívat na svatební fotku, abych si vybavila jeho obličej, a zvláště jeho úsměv. A pak si říkám, že ve skutečnosti je mi ten muž vlastně cizí.

Možná proto se cítím tak zvláštně, jako bych stála na útesu a dívala se na moře, které hluboko pode mnou víří, kypí a vysoké vlny se tříští o skálu. Je to hrozivý pohled, divoký a zároveň nádherný. Zírám fascinovaně na běsnící moře a nejsem schopná se hnout z místa, i když se půda pode mnou pomalu drolí a mně je jasné, že se zřítím dolů. Kameny pod chodidly se už viklají, ale já se nehýbu a stojím jako zkamenělá. Co se to se mnou děje? Odkud tyhle bláznivé myšlenky přicházejí? Těšila jsem se na dnešek, vzala jsem si dva týdny dovolenou, abychom se nemuseli s Marcem odloučit ani na minutu. Uklidila jsem celý byt, ačkoliv si myslím, že to pro něho není důležité. Měla bych být bez sebe štěstím a místo toho se našeho setkání bojím, protože vlastně nevím, kdo z letadla vystoupí.

Bude to Marco něžný a láskyplný, takže bych pro něho každou minutu obětovala i život? Nebo Marco, který mi psal dopisy, kde se nenašla jediná zmínka o lásce či touze, ale pouze věcné zprávy z války, jako bych byla jenom známá, a ne žena, s níž se toužil před odjezdem oženit. Ta nejistota mě děsí. Co se stane, jestli to velké kouzlo vyprchalo a vyprahlo v afghánské poušti? Co když si všimne, že nejsem žena jeho snů, nebo – a to by bylo horší – odhalí moje lži?

Povzdychnu si, ale pokud možno nenápadně, a snažím se zhluboka dýchat. Přenesu váhu těla z jedné strany na druhou. Kovové židle v letištní hale z šedého děrovaného plechu nejsou zrovna pohodlné, asi budu mít zajímavé

vzory na nohách. Sedím tu dlouho a už stěží hledám pohodlnou pozici. Je mi buď chladno, nebo zase teplo, a část mého já by nejraději utekla. Právě jsem si obstarala kávu, ačkoliv na lačný žaludek mi kofein nesvědčí. Mezitím přichází do haly čím dál tím víc lidí. Vojáci v uniformě – zřejmě berou přivítání kamarádů jako povinnost –, ženy a děti, rodiče, dokonce pár psů. Několik rodin nese vlaječky a balonky, dva malí chlapi rozvinuli doma nakreslený plakát: *Vítáme Tě doma, tati*. Něco takového mě vůbec nenapadlo a doufám, že Marco nic takového nečeká. Nechci ho hned na začátku zklamat.

Pohlédnu na hodinky a vidím, že letadlo přistane za chvíli. Jsem tak napjatá, že už nedokážu jen tak v klidu sedět. V rukou sevřu tašku a začnu přecházet sem a tam podél skleněné stěny, za níž leží přistávací plocha. Výjimečně je mi jedno, jestli tím budím pozornost, protože nějak musím zvládnout nervozitu. Skoro se dusím a srdce mi buší jako splašené. Ptám se sama sebe, co se asi v příštích okamžicích stane. Padneme si do náruče? Začne mě Marco líbat? Doopravdy líbat, nebo se jen tak letmo dotkne mé tváře? Řekne mi, že mě postrádal? Tohle nikdy nenapsal, ale možná proto, že je mu zatěžko přenést pocity na papír.

Samotnou mě překvapilo, jak lehce jsem psala *„miluji tě“*. Určitě snadněji, než kdybych to měla vyslovit. V dopisech jsem se odvážila říct, jak moc mi Marco chybí, jak mi chybí jeho smích a silné paže, které mně před usnutím objímaly; když ležel vedle mě, děsivé sny zmizely.

Můj pohled bezděčně přitáhla tmavovlasá žena v jasně růžovém kabátku, která se marně pokouší zkrotit tři děcka. Ta paní jistě neztrácí čas přemýšlením, jak vřelé bude uvítání s manželem. Její nejstarší, trochu baculatý chlapec s červenými tvářemi, nevydrží stát v klidu a pořád se vyptává: „Kdy už konečně přijde táta?“ A máma mu pořád dokola trpělivě vysvětluje, jak musí vypadat ručičky na hodinkách – velká bude na dvanáctce, malá na jedničce a jen co se to stane, táta se objeví.

Ještě dvě minuty a vidím, jak letadlo pomalu roluje.

„To jsou oni,“ zavolal někdo. Všichni napjatě pozorují, jak se k letadlu přibližují schůdky, jak se otvírají dveře; z našeho pohledu vypadají ve srovnání k velkému trupu letounu křehce a nepatrně.

„Kde je táta?“ zaječelo jedno z dětí, „mami, tak řekni, kde je táta!“

První vojáci vystoupili. Scházejí po schůdkách dolů a míří k přijímací hale. Jeden zvedl ruku a mává. Zbývá mi už jen málo času na rozhodnutí,

kam se postavím. Mám si stoupnout hned do první řady, nebo na kraj davu, kde mě Marco hned neuvidí? Rozhodla jsem se pro druhou možnost.

„Jste tu poprvé?“ ozvalo se a mně chvíli trvá, než pochopím, že se ta žena silně čpící cigaretovým kouřem ptala právě mě.

„Ano, jak jste to poznala?“ Ženin hnědý kostýmek je elegantně střížený, z nádherné měkké a poddajné látky. Určitě byl velmi drahý. Možná je hloupé přemítat o něčem takovém zrovna teď, ale ona podle mě nevypadá jako žena vojáka. S upřímným smíchem odvětí: „Nevím proč, asi intuice, jste hodně mladinká. No, hned tu přítele máte.“

„Manžela,“ vyhrkla jsem a okamžitě se zastyděla za svou troufalost.

„Ach tak,“ ukončila žena rozhovor. Dveře se totiž otevřely a objevili se první vojáci. Halou se ozývá aplaus, lidé přitom vytahují chytré telefony a fotí.

Vojáci mají na sobě vojenské uniformy s maskáčovým vzorem – vypadají jako čerstvě vyprané.

Všichni nesou na ramenou těžký batoh. Rozhlížejí se a hledají své blízké, a když je objeví, se širokým úsměvem k nim spěchají. Marco nepatří k prvním – a málem bych ho přehlédla, protože jsem se dívala po tmavých blond vlasech, a on má oholenou hlavu. Jeho nový vzhled mě roztrpčil, asi také proto, že mi o tom nic nenapsal, jako by mi do toho nic nebylo. Předtím se mi rozhodně líbil víc. Muži bez vlasů, obzvláště v uniformě, vyznačují něco tvrdého a brutálního.

Váhavě zvedám pravou ruku se zlatým, třpytivým snubním prstenem. Naše pohledy se setkaly. Myslím, že jsem zachytila v jeho pohledu zklamání, rozčarování z toho, jak vypadám. Napadlo mě, že projde okolo a půjde dál, a srdce se mi na okamžik zastavilo. Ale Marco zrychlil kroky a najednou stojí přede mnou. Vojenský batoh padl s rachotem na zem a Marco mi pokládá ruce na ramena.

Slyším: „Ahoj,“ a suché a popraskané rty se dotkly mé tváře. Vzápětí si to ale rozmyslel a políbil mě na ústa. Krátký váhavý polibek. Pokouším se namluvit si, že je všechno v pořádku a že docela stačí, že je tu Marco se mnou. Nic mu nechybí, není zraněný, není mrtvý, tak jako tři jeho kamarádi – před několika týdny je ze zálohy přepadl Taliban a roztrhal je výbuch bomby. *Mohlo by to potkat každého, i mě*, napsal mi tenkrát Marco.

No, musím přiznat, že jsem si tuhle chvíli představovala jinak. Opatrně jsem se dotkla jemného strniště na Marcově tváři. Díkybohu mi věnoval úsměv, jeden z těch úsměvů, co ve mně vyvolávají hřejivý pocit blaženosti.

Oči mi zvlhly, protože vlna štěstí, co mě okamžitě zaplavila, přišla náhle a nečekaně. Marco je zase zpátky a pojedeme spolu domů. Všechno bude dobré. Všechno musí být dobré.

Všude kolem jsou vidět blesky fotoaparátů a znějí různá jména a slova, *Tobias, Wenzel, Olli, tati, my jsme tady...* Jeden mladý voják se rozpláče, když mu manželka – nebo přítelkyně – vtiskne do náruče malé dítě. Kdesi v dálce praskne balonek a nějaký pes se hystericky rozštěká. Marco sebou při tom třesku škubne. Určitě není jediný. Tihle muži přicházejí rovnou z války a za nimi leží zážitky plné hrůzy a děsu. A úkolem jejich rodin je pomoci jim zapomenout.

Pořád stojíme v letištní hale, mám stále Marcovy ruce na ramenou, ale mezi námi je neviditelná stěna. Jako dva cizinci, kteří mají papír, na němž stojí manžel a manželka. Jeden z nás by teď měl něco říct, něco velkého a významného, něco, co pomůže tomuto okamžiku a prolomí ledy mezi námi. Protože jsem si naše setkání vysnila a Marco zarytě mlčí, rozhodnu se, že ten divný okamžik i ostýchavost překonám já: „Jsem moc ráda, že jsi zase tady“. Řekla jsem ovšem jen zlomek toho, co cítím, vůbec to nevystihuje mou lásku k manželovi. Je mi přece jedno, že si oholil vlasy, jenže tady v letištní hale ze sebe nedokážu dostat nic víc, tady mezi cizími lidmi, i když je mi přece jasné, že nás nikdo nepozoruje a každý se zabývá pouze sám sebou.

Marco přikývne: „Já taky. Ale asi teď není...“

V ten moment ho uhodí někdo do ramene. Marco otočí hlavu a já už se nikdy nedozvím, co mi chtěl říct, a to kvůli muži v uniformě, o pár centimetrů vyššímu a v ramenou o něco širšímu než Marco. Také je dohola. Jeho výraz mi připomněl americké elitní vojáky. Vypadá jako lidský bojový robot, co se jim ve vojenském žargonu říká *Kožený krk*. Mohl by být jeden z nich a příznávám, že mi byl okamžitě nesympatický. Snad kvůli jeho zevnějšku, nebo proto, že ve tváři nemá žádný výraz a nepokrytě na mě zírá. Bezděčně se schovám za manžela.

„To je Olaf, bydleli jsme spolu v obytném kontejneru. Psal jsem ti o něm.“

To je pravda. Ačkoliv jsem Olafa nikdy nepotkala, vím o něm dost věcí. Třeba že je o deset let starší než Marco, má čtrnáctiletého syna, je rozvedený, v noci chrápe, a že sní o tom, že si jednou otevře hospodu.

„Tak to je ta tvoje Amy,“ řekl a natáhl ke mně obrovskou pracku a mně nezbyvá než ji uchopit. Jeho stisk není tak silný, jak jsem se obávala, přesto jsem ráda, když mi ruku pustí. Proč se na mě tak dívá?

„Je pravda, že jste se znali jenom čtyři týdny a hned jste vyrazili na radnici? I když o čtrnáct dní později odlétal Marco do Kundúzu?“

Dřív, než jsem stačila odpovědět, slyším Marca: „To přece víš.“

Olafův pohled mi klidně a uvážlivě putoval po obličejí, přelétl postavu a zase se vrátil k tváři. Připadám si jako dobytek na porážce, když někdo stanovuje cenu, a opět si uvědomuju, že nejsem zrovna kráska. Olaf se možná v duchu ptá, proč si Marco vybral takovou nevýraznou skalní květinu.

„Odněkud tě znám,“ řekne.

Prásk, bum, rána... Přesně tři slova stačí na to, aby se mi život rozpadl na suť a změnil se v popel. *Odněkud tě znám.*

„To nevím... neumím si představit, že... míním tím... ach...“ koktám a zajíkám se a pokouším se vypadat klidně a vyrovnaně. Jenže jsem špatná herečka, a tak se mi to nedaří. Jsem vyděšená a rudnu jako mák.

„Jméno mi ale nic neříká. Amy Maiwaldová... Jak ses jmenovala za svobodna?“ nedal mi pokoj Olaf.

„Strohmová,“ odpovídám bezmyšlenkovitě, „Amy Strohmová.“

„Amy Strohmová.“ Olaf tázavě pozvedl obočí a pak zakroutil hlavou. „To jsem nikdy neslyšel.“ A následoval krátký, odměřený smích: „Není se co divit, Marco tvrdí, že ses narodila v Jižní Africe.“

Marco tvrdí – to zní, jako by Olaf věděl, že něco není v pořádku, nebo ne? Přitom jsem si jistá, že jsem ho nikdy neviděla. My dva se určitě neznáme, takže bych se měla uklidnit a přestat šílet. Zlehka jsem pokývala hlavou: „Ano, narodila jsem se v Jižní Africe.“ Přitom se v duchu ptám, proč se Olaf nerozhlíží po příbuzných. Copak ho nikdo nečeká?

Marco zřejmě vnímal moji nelibost, a tak se sklonil pro vojenský vak a prohodil směrem k Olafovi: „My už vyrazíme... Telefonní číslo máš, tak se ozvi, kámo.“

„Určitě. Táhle vzadu vidím bráchu. Tak vám, vy dva zamilovaní holoubci, přeji krásné opožděné líbánky. Moc času jste na ně neměli,“ odpověděl Olaf s kousavým úšklebkem, a mě zas polilo horko a červenám se.

Marco mě demonstrativně uchopil za ruku, propletl prsty s mými a zabručel: „Přesně to máme v úmyslu.“

2) MARCO

Marco nechal válku za sebou. Je opět na německé půdě, je zase doma, kde vládne mír a klid. Tady se nepotulují fousatí zmetci, co mermomocí chtějí přijít o život a hledají jen doprovod na cestu do nadpozemského ráje, kde na ně čeká dvaasedmdesát panen.

Někde v hale stojí jeho žena Amy a on to teď nepokazí tím, že se s brekem a kvílením zhroutí a začne lapat po dechu, nebo že proběhne kolem uvítacího výboru a vyřítí se z letištní haly, aby se vyhnul davům lidí. Až uvidí Amy, vezme ji do náruče, jak se to dělá, a řekne jí něco hezkého.

Zhluboka se nadechne a následuje kamarády, spěchající ke svým blízkým.

S bouřlivým potleskem nepočítal. To je nečekané, ale příjemné přivítání. Odměna za špínu a horko, neustálý strach a šok, když kamarádi padli do léčky a tři z nich se vracejí domů v rakvích. Na chvíli se mu zdá, že celé Německo stojí za svými vojáky a váží si jejich nasazení, až si všimne, že v hale stojí jenom pár příbuzných a pár kamarádů.

A pak uvidí Amy. Vlasy si stáhla do přísného ohonu, bledý obličej nechala bez líčidel a na sobě má pletenou, šedou, nudnou, beztvarou vestu a kalhoty. Marco při nejlepší vůli neví, co na ní před pár měsíci viděl a proč si ji vzal. Všechno uspěchal, vždyť ji vlastně vůbec nezná.

V jednom okamžiku pocítil neodbytnou touhu jít dál a dělat, že ji nevidí. Ale to by nebylo fér. Vlastně se k Amy nechoval fér ani tehdy před půl rokem, když odlétal. Měli čtrnáct dní po svatbě, ale v myšlenkách byl u jiné ženy, dlouhovlasé, blondaté Janiny. Jejich vlasy... To jediné měly tyhle dvě společného. Janina hraje úplně jinou ligu, na ní si člověk všimne všeho. Skoro sto osmdesátí centimetrů výšky... Způsobu, jak se směje a přitom naklání hlavu dozadu, nebo jak perfektně se líčí – nenamalovaná by nevyšla na ulici. A dnes by určitě stála v první řadě, ne stranou jako Amy, měla by na sobě minisukni a všichni muži kolem by zírali na její nekonečně dlouhé nohy. Už při prvním setkání Janině docela propadl a nějakým zázračným způsobem se mu podařilo ji okouzlit. Vztah trval rok, jeden neuvěřitelný rok, který náhle skončil v momentě, když byl Marco povolán do Afghánistánu. Janina neakceptovala, že voják z povolání musí poslechnout rozkaz a přijmout nasazení v zahraniční misi.